

El somriure del naufrag

Crònica de l'espectacle 'El somriure del naufrag' a l'Esbaïola't 2015

No sempre s'aconsegueix. I és que no és fàcil que una artista arribi a fer-te entrar al seu univers trencant la barreja de la credibilitat. Obrint pas a aquell món on tot és possible, on no existeix la veritat ni el temps i l'escenari es converteix en un espai de mútues complicitats. Això és la màgia a la que els infants estan acostumats, perquè la seva és una realitat sovint onírica, des de la qual s'apropen al món. Aquest lloc sovint sembla massa lluny pels adults.

Per això, aquests 30 minuts que dit sigui de pas també esborren les edats, són una finestreta per on un pot deixar de ser. Deixar de ser l'adult per esdevenir un nen entre la palla del recinte firal d'Esterri d'Àneu i riure que vol dir viure. De la mà d'una Claire Ducreux excepcional i el seu amic 'Náufrago urbano'. Aquesta parella que reparteix melancolia i alegria per igual. Escultura d'home, vitalitat de dona. Ritme i dansa. I d'això es tracta, d'arribar a veure com el rostre aparentment inexpressiu del naufrag, de cop i volta en acabar la funció esbossa un somriure ple de vida.

Els aplaudiments del públic són honestos, agraïts, gairebé amb un aire d'innocència antiga, com quan a l'era medieval els joglars s'acostaven als pobles per oferir els seus espectacles.

Fora, de cop, és com si alguna cosa hagués canviat. Potser és la llum del capvespre, o potser la sensació d'haver assistit a un moment únic i irrepetible.

Fernando Bustamante